

Pismo koje putuje kroz vrijeme

Djeco, ispričat ću vam priču o jednom pismu koje je lutalo od adrese do adrese. Vidjelo je sve i svašta, no samo ću vam otkriti još jednu tajnu, to pismo je putovalo kroz vrijeme.

Jednoga dana putujuće pismo je stiglo jednom dječaku. Na njemu je samo bila poštanska markica. Pošaljitelj je bio nepoznat. Dječak je začuđeno posmatrao pismo, jer naravno ovo je sada svijet u kojem nema pisama, sve se šalje elektronskom poštom. Ovo je svijet u kojem vlada tehnologija i naša je ne tako daleka budućnost. On nije znao šta je to pismo, ali je vrlo dobro znao kako napisati poruku i kako chatati sa društvom, praviti grupe itd... Silno ga je kopkalo šta je to što drži u ruci. Ne mogavši odoljeti iskušenju, otvorio je pismo. U pismu je bilo nekoliko stranica, a na svakoj stranici po jedna do dvije rečenice. Na prvoj stranici pisalo je da izađe vani i da pogleda nebo, što je i uradio. Te je bilo postavljeno i pitanje: „Što vidiš“? Dječak je se nasmijao, na nebu je vidio od oblaka načinjeno sunce koje se smije, što ga je posjetilo na djedove priče koje mu je nekada davno pričao. Nakon toga pogledao je ponovo u pismo i pročitao: “Pokušaj pronaći djetelinu sa četiri lista”. Dječak je ostao zatečen, neznajući šta se traži od njega. Nikada prije nije čuo za to. Uzeo je svoj mobitel i „progooglao“. “Hm...”, rekao je: “Dakle, to je djetelina“! Zatim se bacio u potragu. Tragajući naišao je na gomilu cvijeća, a zatim pročitao u pismu: “Da sinko, to je cvijet hahaha“...Nije znao da život može biti zanimljiv i bez mobitela, laptopa i sl. Onda je pročitao: “Pokušaj se igrati vidjet ćeš da ćeš se zabaviti“...Dječak se zamislio a zatim dosjetio: “Godinama već igram FIFU ali nikada do sada nisam pokušao da to sam izvedem.“ Otišao je do najbliže trgovine i kupio loptu, šutao ju je i šutao i zbilja je bio spretn...Shvatio je da je jako lijepo činiti to sam svojim nogama i to tako vješto te se dalje zmislio: “Paaaa...oduvijek sam se pitao da li bi znao voziti ono..“ “Bože, kako se to ono zove“? “Aaaa da, pataciklo ili kada bolje razmislim ne...Pa...naziv i nije pretjerano bitan, znam da tata u garaži i dalje čuva tu stvar koju je dobio za svoj 10. ili pak 11. ročkas“! Pronašao ga je, skinuo sa njega prašinu i samouvjerenom krenuo. Ali tad je sve krenulo nizbrdo...Bez laganja prvo drvo je bilo njegovo, a ni mamin vrt nije tako dobro prošao...Zatim je odgurao pataciklo daleko na poljanu, dalje od kuće i maminog vrta. Ponovo je skupio hrabrost i sjeo na pataciklo te krenuo naprijed. Naravno da se odmah srušio, i nakon toga se srušio, pa čak i nakon tog rušenja se srušio, i opet i opet.

Nećete vjerovati, ali onda je napokon uspio i vozio prvih 5 metara bez problema i onda kabum, razbio se kao kruška. I baš kada mu je ponovo krenulo, prošla je djevojčica u koju je već godinama zaljubljen i kako se brzo okrenuo za njom, tako se još brže našao pred njenim nogama...“Mislim da su mi se čak i ptice u zraku smijale“! pomislio je dječak. „Ali što sada“? Kao pravi vojnik iz igrica, krvavih laktova i zguljenih koljena, puzao je hrabro ka pataciklu. Bilo mu je zanimljivo to što se još nikada u životu nije osjećao tako dobro...Kući je stigao kasno i pročitao posljednju rečenicu predposljednje stranice pisma: „Podjeli sa drugima svoju novostečenu sreću, a zatim pročitaj kraj“. Rano ujutru je otišao po dvojicu svojih prijatelja i jako dobru prijateljicu, bolje rečeno najbolju. Ona je djevojčica koja mu se toliko sviđa. Ispričao im je šta je sve jučer radio i koliko se dobro zabavio. Odlučili su da svo četvoro zaborave na svu tehnologiju. Skupa su otkrili lovicu, nogomet, graničara te mnoge druge zanimljive igre. Čak im je i hvatanje ljigavih žaba pričinjavalo veliku radost. Predvečer su išli susjedima krasti voće. Ostajali su do kasno u noć vani jer je bio ljetni raspust. Toliko su njih četvoro uživali da je čak bio zaboravio i na pismo. Tjedan nakon toga je pročitao zadnju rečenicu koja je glasila ovako: „Jesi li napokon pronašao svoju djetelinu sa četiri lista“?

Shvatio je. Ta djetelina su bili njih četvoro! Četvoro djece koja su bila izgubljena u virtualnom svijetu, svijetu računala i lažne radosti. Kažu da djetelina sa četiri lista donosi sreću, a njima ju je zaista donijela ..Novi život, sretnije djetinjstvo i puno sretnih uspomena.. Da vam otkrijem još nešto ..Dječak je odrastao u jako zgodnog muškaraca koji je oženjen sa znate već s kim, i sretno očekuje dijete kojemu će jednoga dana predati ono pismo u nadi da će ga i on svome djetetu predati te da će se još mnogim generacijama prenositi sa jednog na drugo te da će i oni naučiti živjeti sretno u pravom životu. Da će što manje vremena provoditi samo na računalima a što više vani na svježem zraku sa društvom. Znao je da će on i njegova obitelj i njihovi prijatelji zauvijek biti zahvalni nepoznatom pošaljitelju pisma .

I još nešto... Naučio je on da je zapravo pataciklo, bicikl, ali njemu je bolji njegov naziv,a vama?

Sara Huseinbegović VIII. b